

Emanuel,“ — begyndte hun, og det lød, som om hun havde Møje med at faa Ordene frem, — „at jeg kan ikke tage med dig ind til København.“

„Hvad vil det sige? . . . Hvad mener du?“

„Jeg mener . . . ikke straks,“ rettede hun sig selv, da hun mærkede, at Emanuel ikke havde ringeste Anelse om hendes Hensigt. „Jeg er dog altfor fremmed for alting derinde; jeg vil dog bare blive dig til Besvær, indtil du faar ordnet dine Forhold og skabt dig en Stilling og indrettet et Hjem . . . jeg kan jo slet ikke være dig behjælpelig med nogen Ting. Og for Resten trænger jeg ogsaa til at være lidt i Ro med mig selv. Alting har været saa forstyrret i den sidste Tid, synes jeg.“

„Ja, det kan der maaske være noget i,“ sagde Emanuel og begyndte paany at spasere frem og tilbage foran Bænken, med Armene lagt korsvis bag paa Ryggen. „Men jeg vil dog sige dig, at her bliver der næppe noget behageligt Opholdssted for dig. Jeg mærkede det saamænd blot ved at køre igennem Skibberup; vi boer ikke længere mellem Venner, men mellem hadefulde Fjender.“

„Aa ja, det har jeg netop tænkt mig. Derfor har jeg ogsaa ment, at jeg kunde tage ud til Ane og være hos hende en Tid. Vi snakkede lidt